

Молодий комуніст

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання XIX • № 145 [2561]. ЧЕТВЕР, 7 ГРУДНЯ 1978 року. • Газета виходить з 1939 року
Ціна 2 коп.

ЗНАННЯ І ПРАЦЯ — НЕ РОЗДІЛЬНІ

Сьогодні на Кіровоградщині завершує свою роботу Всесоюзний зональний семінар секретарів-завідуючих гідділами учнівської молоді райкомів і міськомів комсомолу. 4 грудня учасники семінару заслухали доповідь ЦК ВЛКСМ «Діяльність комсомольських організацій по дальшому удосконаленню навчання, виховання учнів загальноосвітніх шкіл і професійно-технічних училищ, підготовки їх до праці у світі історичних рішень XXV з'їзду КПРС, XVIII з'їзду ВЛКСМ», з якою виступила секретар ЦК ЛКСМУ В. Б. Врублевська.

ЩОДНЯ, щогодини в умовах бурхливого розвитку науково-технічного прогресу відбуваються чималі зміни в усіх галузях народного господарства. Народжуються нові професії, розширюється зміст праці людей, відкриваються нові сфери прикладання наших рук і розуму. Безперечно, весь цей процес базується на фундаменті різнобічних знань, опанування якими, звісно, починається в загальноосвітніх школах. Іх у нашій країні сьогодні більше 150 тисяч. І якщо в кожній із них триває напружена боротьба за глибину і міцність знань, то це об'єктивна життєва необхідність, громадський обов'язок молоді людини.

Значить, найперший обов'язок 45-мільйонної армії учнів шкіл і профтехучилищ нашої країни — вчитися, оволодівати трудовими та професійними навичками для праці в народному господарстві. Як це робити краще? Треба учинитися вчитися. Саме в цьому зміст і суть повсякденних зусиль комітетів комсомолу, піонерських організацій — найперших помічників педагогічних колективів.

Учитися вчитися треба на досвіді кращих. Ось приклад. Протягом 10 років Гайворонська середня школа № 5 працює без другорічників. За підсумками минулого навчального року кожний шостий учень тут — відмінник, майже половина школярів перейшли до наступного класу або закінчили школу без трійок. Чому? Бо ініціативні комітети комсомолу та рада піонерської дружини. Разом з учителями вони зуміли цікаво організувати роботу предметних і технічних гуртків, олімпіад, тематичних конференцій, різних зборів.

Є на Кіровоградщині й інші адреси досвіду боротьби учнів за глибину і міцність знань: Павлівська середня школа імені В. О. Сухомлинського, Богданівська десятирічка імені В. І. Леніна та чимало інших. І тут, і в багатьох профтехучилищах, Будин-

ках піонерів, на станціях юних техніків, натуралістів можна повчитися, як розвивати пізнавальну активність учнів під час занять і в позаурочний час, як краще організувати роботу учнівських наукових товариств, технічних клубів при підприємствах тощо.

Зрозуміло, що впроваджувати передовий досвід можна тільки тоді, коли для цього є міцна основа, коли сам маєш певні успіхи в тій чи іншій справі. Тим часом ще трапляються факти безвідповідальності до навчання, вибіркового ставлення учнів до окремих дисциплін. Девіз «Якість знань сьогодні — висока ефективність роботи завтра!» — ще не став міркою роботи комітетів комсомолу багатьох профтехучилищ. Отже, треба наполегливіше ширити рух «Жодного відстаючого по-руч!», створювати в кожному навчальному закладі атмосферу нетерпимості до ледарів, прогульників, практикувати особисті і колективні звіти учнів про навчання, огляди знань, створювати групи взаємної допомоги, налагодити чергування консультантів і асистентів. Не менш важливо все ширше залучати дітей до гуртків і факультативів, до участі в науково-технічній творчості, в роботі лекторіїв і семінарів з питань самоосвіти.

У ШКОЛАХ і профтехучилищах системи навчання будуються так, щоб знання і праця були нероздільні. Мова йде про значне поліпшення підготовки молоді до праці у сфері матеріального виробництва, до свідомого вибору професії. Існує чимало ефективних форм і методів трудового виховання дітей: змагання класних комсомольських організацій за право репортувати ударним колективом п'ятиріччя про свої успіхи у навчанні, у праці і громадській роботі, спільні збори трудових учнівських колективів, суботники, естафети трудових справ, зустрічі з ветеранами партії і комсомолу, передовиками виробництва, організація шкільних музеїв революційної,

бойової і трудової слави радянського народу. У цьому плані кожна школа, скажімо, може назвати щось своє. Але суть повинна залишатися одною — кожен випускник повинен бути готовим до праці на вирішальних ділянках комуністичного будівництва.

Дедалі конкретнішою, значимішою стає для народного господарства країни участь школярів у літній трудовій четверті. Торік майже 10 мільйонів учнів пройшли школу ідейного, морального і фізичного загартування в учнівських виробничих бригадах, таборах праці і відпочинку, шкільних лісництвах, трудових загонах.

Прикладів справжнього трудового героїзму підлітків багато. Однак їх було б значно більше, якби питаннями підготовки і проведення літньої трудової четверті активніше займалися комітети комсомолу, активісти трудових об'єднань старшокласників. Надто мало ще створено стаціонарних таборів праці і відпочинку, взагалі слабка матеріальна база літньої трудової четверті.

КЕРУЮЧИСЬ рішеннями XXV з'їзду КПРС, XVIII з'їзду ВЛКСМ, комсомольські організації покликані забезпечити тісну єдність ідейно-політичного, трудового і морального виховання молоді з урахуванням особливостей її різних груп. Роки навчання у школі чи ПТУ — важливий і відповідальний етап у становленні особистості. Глибоке і систематичне вивчення і осмислення учнями марксистсько-ленінського вчення, творів В. І. Леніна, документів партії і уряду, пресці Л. І. Брежнєва і буда для підростаючого покоління найголовнішим класом у житті. На Ленінських уроках, тематичних вечорах, у шкільних музеях чи в гуртках «Наш Ленінський комсомол», «Закон комсомольського життя» слід постійно поглиблювати теоретичні положення з практикою комуністичного будівництва, добиватися, щоб кожен підліток учився на прикладі життя і діяльності В. І. Леніна.

Не менш важливо, щоб і кожне практичне діло мало яскраву політичну спрямованість, набувало громадського звучання. Адже, навчаючись у школі, діти повинні готувати себе до вірного служіння Батьківщині, до трудового подвигу в ім'я її розвитку.

Контрольний

У К А З

Президії Верховної Ради СРСР

ПРО ПРИЗНАЧЕННЯ тов. КИСЕЛЬОВА Т. Я.
ЗАСТУПНИКОМ ГОЛОВИ РАДИ МІНІСТРІВ СРСР

Президія Верховної Ради СРСР постановляє:
Призначити тов. Кисельова Тихона Яковича заступником Голови Ради Міністрів СРСР.

Голова Президії Верховної Ради СРСР Л. БРЕЖНЄВ.
Секретар Президії Верховної Ради СРСР М. ГЕОРГАДЗЕ.
Москва, Кремль,
5 грудня 1978 р.

ВАЛЯ СТАЛА ГРУПКОМСОРОМ КОМСОМОЛЬСЬКО МОЛОДІЖНОГО КОЛЕКТИВУ МОЛОЧНОТОВАРНОЇ ФЕРМИ № 2 КІЛЬКА РОКІВ ТОМУ. У ЗМАГАННІ З ДОІРКАМИ ФЕРМИ № 1 ПОДРУГАМ ВАЛЕНТИНИ ДОВОГ НЕ ВДАВАЛОСЯ ЗДОБУТИ ПЕРЕМОГУ. І ТІЛЬКИ НИНІШНЬОГО РОКУ ДІВЧАТА МОЖУТЬ ПОДОЛАТИ СУПЕРНИКІВ. БО РОЗРИВ У НАДОЯХ ВІД КОРОВИ ЗА ОДИНАДЦЯТЬ МІСЯЦІВ СЯГАЄ ПОНАД 80 КІЛОГРАМІВ НА КОРИСТЬ МТФ № 2. ДО КІНЦЯ РОКУ ЗАГАЛОМ ПО ФЕРМІ БУДЕ НАДОБНО ПОНАД 3400 КІЛОГРАМІВ МОЛОКА ВІД КОРОВИ.
НА ЗНІМКУ: ГРУПКОМСОРТ МТФ № 2 КОЛГОСПУ «ПЕРШЕ ТРАВНЯ» МАЛОВІСІВСЬКОГО РАЙОНУ ВАЛЕНТИНА МАХНО.
Фото В. ГРИБА.

• ЯКІСТЬ НАШОЇ РОБОТИ:
проблеми наставництва

ПОДІЛИСЯ ВОГНЕМ ДУШІ

Виховати людину змозоду. Цьому законів робітничої педагогіки токар Олександрійського авторемонтного заводу П. Р. КИРПІТА вірний уже багато років. За цей час він дав путівку в трудове життя не одному юнакові. Отже, йому, наставникові молоді, — слово про першу за значенням робітничу професію:

ЗАРАЗ на мою сказати напевне, ким стане в майбутньому Микола Чередишченко. Зовсім не тому, що погано його знаю. Ні, хлопець з відкритим характером, чесний, з таким хочеться працювати. А ким стане — токарем чи шофером — не знаю. Я гадаю, з Миколою вийде відмінний токар-універсал, бо вже сьогодні він уміє виконувати деякі операції не гірше за мене. І відділ технічного контролю, цей безкомпромісний ВТК, претензій до нього не має. Горджуся цим.

Але може статися, що професія шофера (якні Микола вчиться на курсах при ДТСААФі) виявиться моєму підшефному ближчою. Що ж тоді — пропала праця, марними були зусилля? Не допускаю такої думки. Я знаю головне: підє хлопець навесні в армію, відслужить, повернеться додому і чи то за верстатом, чи то за кермом автомобіля виправдає високе звання своє — робітник.

Це не високі слова, не слід розуміти їх так, ніби вони стосуються лише кваліфікації, професійної майстерності токаря, слюсаря чи шофера. Можливо, найважливіше й найважче в роботі наставника — боротися за те, аби слова оці стали для молодого хлопця не якимось абстрактним поняттям, а змістом, законом усього життя, аби добросовісний труд був для нього моральною потребою. Навчити жити по-справжньому завжди важче, ніж навчити виточувати деталі. І якщо йому це вдасться, то він може святкувати перемогу.

Наставник — голозна дійсва особа у процесі виховання молодого робітника. З наставника по праву багато питають. Головно, та не єдина. І коли цього не розуміють, брак у робітничій педагогіці неминучий.

Саша Сальников не був «подарунком», «клієнт» дитячої кімнати міліції, прогульник, порушник

трудої дисципліни... Я намагався знайти підхід до підшефного викликати на відповідність. Сашко на відповідність не йшов, ставився до мене підкреслено ввічливо (наставник усе-таки!), але такою байдужістю віяло від цієї ввічливості, що я почав сумніватися у своїх педагогічних здібностях. Яке тут виховання, коли хлопець відверто нудує біля верстата! Одного разу його немале прорвало: «Ну не подобається мені бути токарем, не подобається, розумієте? Піду я звідси». Питаю: «Куди ти підеш?» Він лише знизав плечима. І розраховував Олександр, пішов із заводу. Не заперечую, частка й моєї вини тут є, не зміг помітити вчасно байдужість хлопця до токарської справи. Любіві до професії штучно не прищепиш, як не старайся.

Та головне, мабуть, ось у чому. Влаштуючись на роботу, хлопець обов'язково пройшов через відділ кадрів. А там, виходячи з інтересів механічного цеху, зарахували Олександра учнем токаря. Ні-хто не поцікавився, що йому подобається.

Але, і я в цьому впевнений, шлях до професії починається не у відділі кадрів, а за заводською проходною. Маю на увазі профорієнтаційну роботу, контакти між комітетами комсомолу підприємства і шкіл. Рідко бувають школярі на заводі, а звідси й поверхова інформація про ту чи іншу професію. Чому б нам не взяти приклад з Олександрійського електромеханічного заводу, де учнів везають на екскурсії сентами, а майбутню ро-

(Закінчення на 2-й стор.)

Колективне читання спогадів Л. І. Брежнєва «Цілина»

1.
Було все це наче не так уже й давно, хоча відтоді сплинула майже чверть століття. І ось тепер, коли гортаєш сторінки похованих від часу місцевих періодичних видань, у котрій раз читаєш і перечитуєш численні газетні повідомлення, особисті записи, — це раз пересвідчуєшся в цілковитій правоті роздумів Леоніда Ілліча Брежнєва в його новій книзі «Цілина» про те, що з великої часової дистанції, при очевидності кінцевих результатів усе здається безперечним, само собою зрозумілим.

Тоді ж, у першій половині 50-х років, коли тільки-но мав розгорнутися трудовий наступ на цілинні, першими на битву за великий хліб країни виступили люди глибокої ідейної переконаності, незламної волі і характе-

ру — комуністи і комсомольці. Про це свідчать публікації у пресі за лютий—березень 1954 року. Ось деякі з них:

«Понад 50 юнаків і дівчат Кіровоградського району за прикладом комсомольців і молоді Москви та Московської області виявили бажання поїхати на постійну роботу в Казахстан, Сибір і на Поволжя».

«У комітет комсомолу Малопомічинської МТС продовжують надходити заяви, в яких молоді механізатори висловлюють бажання поїхати в район освоєння нових земель».

«Долинська. Від комсомольців надійшло понад 60 заяв з проханням направити їх на роботу в східні райони країни».

Шостого березня в приміщенні колишнього обласного російського драматичного театру імені С. М. Кірова (нині Палац культури імені Жовтня заводу «Червона зірка») відбулися урочисті збори — проводили перших добровольців Кіровоградщини

ЛИСТИ З КАЗАХСЬКИХ СТЕПІВ

до Казахстану. Палке бажання поїхати в східні й південно-східні райони країни виявили понад дві тисячі юнаків і дівчат нашої області.

На постійному зберіганні у фондах обласного державного архіву багато документів і матеріалів на хвилюючу тему. Вони не потребують коментарів, оскільки в них яскраво відтворюється напружена атмосфера цілинної сподіваності, її гарячий подих.

«Зустріли нас у Первомайській МТС Павлодарської області радісно, гостинно. Запрошували одразу вчитися і працювати. Я зі своїм товаришем вирішив «осідлати» самохід-

ну косарку КС-10. Спочатку було важкувато — відчувалася деяка незвичність тутешніх умов. Але поступово привичкалася, так би мовити, адаптувалася».

Тут, на цілині, гірко йдуть у ріст розквітні й духмяні природні трави. Наше завдання — зосередити їх вчасно, аби якнайбільше заготовити сіна. Ми не шкодували сил, щоб швидко впоратися з цією роботою.

А побачили б ви, які буйні масиви молодосих достигли!

Дивися на ці безкраї простори і думаш: скільки ще треба зусиль, щоб освоїти їх! Приїжджайте до нас, дорогі земляки, юнаки і дівчата! До зустрічі. За дорученням кіровоградців П. Сороні».

У числі першопрохідців цілини в казахські сте-

пи прибули десятки молодих, енергійних посланців олександрійської комсомолії. Серед них був і колишній агроном Олександрійської МТС Г. Ближнюк. Незабаром після освоєння на новому місці він прислав на ім'я дирекції МТС такого листа:

«Нині я працюю агрономом у колгоспі «Донбас» Тарновського району Кустанайської області. Земельні володіння господарства не рівня нашим — 41 тисяча гектарів. Решти земель віками не торкалася людська рука, хоча ґрунти в тутешніх краях родючі. Отже, є всі можливості в найкоротші строки виконати завдання партії та уряду по збільшенню виробництва зерна в нашій країні, і я, як агроном, докладу всіх зусиль, щоб виправдати виявлене мені народне довір'я».

Приблизно в цей же період, у червні 1954 року, дав про себе знати і тракторист Ф. Лавко, який адресував листа Олександрійському райкомові комсомолу:

«Нині ми працюємо в Павловській МТС Кустанайської області. В поле вийшли четвертого травня і відразу ж приступили до роботи. Загурчали десятки

тракторів, серед яких і мій С-80. Ми успішно справилися з планом весняно-польових робіт — підняли дві тисячі гектарів цілини і засіяли її ярою пшеницею. Зараз вона як з води йде в ріст, обіцяє щедрий урожай».

У складному процесі битви за великий хліб, яке переконливо описано в багатьох епізодах книги Леоніда Ілліча «Цілина», не було і не могло бути дрібниць. Але все ж на першому плані стояло підняття про трудову одиницю, про її культурно-побутові умови. Озаймався з одним листом, що надійшло нижче, — і ви ще раз пересвідчитесь у цьому:

«Всього вісім місяців тому ми, група юнаків і дівчат з Устинівського району, за комсомольськими путівками вийшли на освоєння цілинних земель. Голі степ і палатки були тоді на тому місці, де нині нашими руками створений і з кожним днем зростає, міцніє зерновий райогосп «Нежинський»».

В. КРАМАРЕНКО,
директор обласного державного архіву.

(Закінчення буде).

Школа комсорга

НОВЕ
У КОМСОМОЛЬСЬКІЙ
РОБОТІ

КОМІСАРИ

Партія високо цінить комсомольські кадри, дбайливо вирощує і виховує їх, довіряє їм відповідальні справи.

(З матеріалів XVIII з'їзду ВЛКСМ).

3. ПЕРЕКОПУЄ ПЕРСПЕКТИВА

Розширення прав комсомольських ватажків в Новоукраїнському районі, коли 12 із них протягом більш як півроку виконували обов'язки і заступників голів колгоспів по роботі з молоддю, дало позитивні результати. На 241 спілчанина зросла районна комсомольська організація завдяки прийому в її ради трудової молоді. Створено 24 нові комсомольські організації з правами первинних. Трудова активність молоді району теж пішла по висхідній. Наприклад, з початку року більш як наполовину зросла кількість комсомольсько-молодіжних колективів.

Успіх від впровадження нового в комсомольській роботі зумовлений передусім керівництвом партійних організацій району. Першими помічниками партійними наставниками комсомольських комісарів на новій посаді стали секретарі парткомів колгоспів. Саме життя висунуло на порядок денний таку вимогу. Ось як коментує це перший секретар Новоукраїнського райкому партії Анатолій Миколайович Литвин:

— Усе нове не так просто приживається хоча б тому, що не завжди бачуть у ньому перспективу. Партійні організації господарств, даючи згоду на розширення прав та посилення відповідальності комсоргів, якраз орієнтувалися на перспективу цього заходу. Нова форма комсомольського керівництва допомагає поліпшити роботу з молоддю в усіх напрямках. Комуністи району це побачили і відчували навіть за кілька місяців.

У районі нині йде інтенсивне омолодження кадрів. Майже 70 процентів трудівників ланів і ферм на сьогодні — це люди віком до 30 років. А комсомольське керівництво при такому масовому оновленні трудових колективів сільського господарства лишатися на попередньому рівні вже не може, партійне керівництво комсомолом, у свою чергу, треба відповідно посилити і поліпшити. Отже, впрова-

диваючи нову посаду — заступника голови колгоспу по роботі з молоддю, ми готуємо такі кадри молодих комуністів, які досконало знатимуть роботу з молоддю, зуміють підносити авторитет комсомольської організації, відстоювати в разі потреби інтереси юнаків і дівчат.

Усім колом молодіжних питань, які нині виникають у господарствах, комсомольський ватажок, що працює механізатором, агрономом, інженером, займається не має часу. А нова посада дає можливість ватажкові постійно бути серед молоді, займатися тільки її справами.

Ні секретар партійної організації, ні голова колгоспу всіх проблем, усіх запитів молоді села не можуть знати через зайнятість великим колом своїх обов'язків. А у виграші, відомо, стають ті господарства, де проблеми молоді розв'язують компетентно і не відкладаючи на потім. Найменше ослаблення уваги до цих проблем відчутно позначається на завтрашньому дні села, перш за все — на процесі оновлення кадрів провідних професій: механізаторів, тваринників, спеціалістів середньої ланки.

До 1980 року за рішенням останньої районної комсомольської конференції в кожному колгоспі повинна бути комсомольсько-молодіжна тракторна бригада. Зрозуміло, не голови колгоспів створюватимуть їх. Це зроблять заступники голів колгоспів по роботі з молоддю.

Яку перспективу ще бачать комуністи у зв'язку з новою формою керівництва сільськими комсомольськими організаціями? Сьогодні райком комсомолу — це, на мій погляд, дуже маленький штаб роботи з молоддю. Компетенція, практика, досвід ватажків на новій посаді робить їх рівноцінними інструкторами райкомів. Зміцнення головного штабу комсомольської роботи в районі — це важлива перспектива, вона заслуговує партійного схвалення.

О. БАСЕНКО,
спецкор «Молодого комуніста».

ПОДІЛИСЯ ВОГНЕМ ДУШІ

(Закінчення.
Поч. на 1-й стор.).

бітничого зміною. Приплюсуємо сюди й те, що для ОЕМЗ кадри готує й технічне училище № 3.

Так, по праву з наставників багато питають, бо їм вручили майбутнє підприємства. Але що спитати з «призначених» наставників, котрі виховання робітничих кадрів сприймають як зайве навантаження? Гадають чомусь, що кожен відмінний виробничник обов'язково

зможє і повинен бути робітничим педагогом. Професійних навиків він, може, й навчить, а ось для морального виховання не в усіх вистачить витримки, вміння. У заїтах же стоять «галочка» — як символ того, що на трудову стежку стала ще одна людина. Чи довго йтиме вона тією стежкою прямо, не звертаючи на манівці? Проблема якісного відбору наставників іще не відпала, і перед тим, як за новачком закріпити наставника, потрібно не раз

триває другий етап ЛЕНІНСЬКОГО ЗАЛІКУ, присвяченого 60-річчю Ленінського комсомолу. Він є іспитом на політичну зрілість кожного комсомольця перед партією, народом, Ленінським комсомолом, він демонструє те, як молоді висікає марксистсько-ленінську теорію, як підвищує свій культурний, загальноосвітній і професійний рівень, яку участь бере в громадському житті і комуністичному будівництві. Однією з умов проведення Ленінського заліку є постійний діловий контроль за ходом виконання особистих комплексних планів «Учитися комунізму».

ВІДДАЧА— КОЖЕН ДЕНЬ

В цехах Кіровоградської азототресті фабрики проходять комсомольські збори, на порядку денному яких стоїть питання про хід виконання юнаками і дівчатами особистих комплексних планів. Після колективних обговорень виконання соціалістичних зобов'язань уже можна сказати, як завершать третій рік п'ятирічки комсомольці цехів №№ 1, 3, 4. Молода робітниця цеху № 4 Зінаїда Лашкул виконала план трьох з половиною років п'ятирічки, комсомолка Людмила Дромашко, яка зобов'язувалася завершити план трьох років десятої п'ятирічки до першої річниці нової Конституції СРСР, ще 1 жовтня рапортувала про те, що слова дотримала. З високими показниками працюють робітниця цеху № 1 В. Лисова, Г. Зайцева. А Лариса Ковальчук удостоїлася звання «Краща за професією».

Комсомольці фабрики активно включилися в рух

«Кращі товари — дітям». Підвищення ідейно-політичного рівня молодих робітників сприяють заняття, на яких вони освоюють курс «Основи економічних знань». Слухачі вивчають питання сучасної економічної політики КПРС, економіку та організацію виробництва.

Нині в цехах улаштовують колективні обговорення матеріалів листопадового Пленуму ЦК КПРС, спогадів Л. І. Брежнєва «Цілина». Робітники рапортують про дострокове виконання зобов'язань на третій рік п'ятирічки. Віддача багатьох виробничників справді відчутна. Ось хоча б такі цифри. В цеху № 1, де начальником Р. В. Клейманова, за десять місяців було зеконномлено 1207 тисяч квадратних дециметрів шкіряних матеріалів, з яких можна виготовити додатково 61,4 тисячі пар дитячого взуття.

Похід за економією та бережливістю триває. І в цьому молоді допомагають знання, набуті в гуртках системи економічної освіти.

О. АНОХІНА.

На фото: робітниця цеху № 4 Л. ДРОМАШКО, О. СИЧОВА та майстер Л. ЛЯШКО.

Фото В. ГРИБА.

Запрошуємо
до розмови

СУЧАСНА ДІВЧИНА? ПРОБАЧТЕ...

Я не проти косметики і не проти моди. Мене обурює карикатурне наслідування їх деякими нашими дівчатами.

Якось на танцях я побачив одну екстравагантну модницю, розмальовану в усі кольори райдуги й одягнену в мішкоподібну супер-одіж. «Юнка» сиді-

ла, закинувши ногу на ногу, безбожно чаділа сигаретами «Прима». Весь вигляд її не говорив, а кричав на весь зал: «Плебеї, подивіться на мене!»

А видовище було далеко не з приємних. Зрештою, це юне «чудо» почало «видавати» репліки, якими колись перекидалися п'яні одеські биндюжники. Коли я підійшов до неї і зробив зауваження, вона дихнула мені в обличчя перегаром дешевого вина під відомою назвою «чорнило» і вистрілила такою крупнокаліберною нецензурною лайкою, що у мене вуха загорілись, як два рожевих тюльпани.

Дехто в залі засміявся. Дехто здригнув плечима:

мовляв, що тут такого, знайшов чому дивуватись, прозінція!

Наяже й справді повинна бути такою сучасна дівчина? Дуже хотілось би, щоб на це запитання відповіли мої ровесники.

В. ТКАЧЕНКО,
курсант Кіровоградського льотно-штурманського училища.

ВІД РЕДАКЦІЇ: Друкуючи цей лист, ми звертаємось до наших читачів з проханням: напишіть нам, якої ви думки про те, що розповів Віталій Ткаченко, якою, на вашу думку, повинна бути наша молода сучасниця.

Чекаємо ваших відповідей.

З ПОЧАТКУ
РОКУ
РЕДАКЦІЯ
ОТРИМАЛА
6119 ЛИСТІВ

Понад 3550 кілограмів молока від кожної із закріплених 20 корів наділа молода тваринниця колгоспу імені Мічуріна Новгородівського району Валентина Алексеева, у півтора рази перевиконавши свої соціалістичні зобов'язання. І всі молоді доярки другої молочнотоварної ферми рівняються на свою групкомсорга.

ЗАОЧНА ЛЕТУЧКА
«МОЛОДОГО КОМУНАРА»

Газета-79

Переможено фінішує звитязець третього року десятиріччя — 1978-й. Поділяючи в нашій пам'яті славний слід славних дат і трудових звершень, він піднімає завісу нового, 1979 року.

Ми звертаємось до тебе, читачу: поділись на сторінках «Молодого комунара» думками і роздумами про нашу газету. Чи до вподоби тобі її зміст, ідейний рієнь матеріалів?

Твої пропозиції, поради ми врахуємо при плануванні «Молодого комунара» на 1979 рік.

А тепер просимо відповісти на наші запитання.

ЗА ТОБОЮ СЛОВО, ЧИТАЧУ!

1. В наступному році виповнюється шістдесят років комсомолу України. Які сторінки його героїчного літопису ти хотів би прочитати в «Молодому комунарі»? Чим знаменна ця подія у твоєму житті?

2. Чи різнилась газета-78 від газети-77? Якщо так, то чим саме?

3. Які статті, нариси, проблемні сторінки, випуски «Гроша», «П'ятого колега», малюнки, фотознімки, надруковані в цьому році, тобі найбільше запам'ятались? Сподобались чи ні?

4. Чи варто продовжувати випуски «Клубу молодісім'ї»?

5. Які, на твою думку, актуальні теми сьогоднішньої газети має висвітлювати в наступному році?

(Див. 4-у стор.).

УВАГА: ПІДЛІТОК!

НЕБЕЗПЕЧНА ГРА

ДІТИ люблять гратись у війну. Часто можна бачити малюків з дерев'яними саморобними «автоматами», з якими вони завзято наступують чи обороняються. Стрілянина імітується голосом. У кожному «бою» є «вбиті» й «поранені». Така гра дає чимало для фізичного й морального загартовування, виховує сміливість, дружбу.

Нічого спільного з дитячими іграми не має захоплення підлітків вогнепальною та холодною зброєю. Зовсім в інший бік веде юнаків виготовлення самопалів і стрільба з них, виготовлення кинджалів, фініських ножів, кастетів, зберігання їх і користування ними.

Часто батьки і дитячі наставники знають, що їхні діти чи вихованці займаються виготовленням самопалів і холодної зброї, але своїм невтручанням сприяють тому, що підлітки стають на хибний шлях. Один неповнолітній, що працює на Новоміргородському плодоконсервному заводі, виготовив самопал і продав його іншому. Разом вони влаштували

стрілянину біля заводу, вбивали собак та котів. У кожного з хлопців є батьки, але вони не знають і не намагаються знати, чим займаються їхні діти у вільний час. Десятикласник Новоміргородської СШ № 2 зробив самопал, приніс його до школи і під час зустрічі Нового року влаштував стрілянину. Добре, що гра з вогнем в обох випадках кінчилась без пригод.

Стаття 222 Карного кодексу Української РСР за незаконне носіння, виготовлення чи збут вогнепальної зброї, кинджалів, фініських ножів чи іншої холодної зброї карає позбавленням волі на строк до одного року або виправними роботами на той же строк, або штрафом у розмірі до тридцяти карбованців. Самопали, ножі і кастети — речі, які тягнуть підлітків на шлях порушення правопорядку. Святим обов'язком усіх дорослих, і в першу чергу батьків, повинне бути виховання дітей у такому напрямі, щоб у їхньому щасливому дитинстві та отрочстві не було місця для захоплення зброєю.

М. СУХОВ,
голова ради громадськості Новоміргородської інспекції у справах неповнолітніх.

На знімку: В. АЛЕКСЕЄВА.
Фото Л. МИРГОРОДСЬКОГО.

У ПОШУКАХ СПІВБЕСІДНИКА

ОГЛЯД ПОЕТИЧНОЇ ПОШТИ

Коли вірш закінчено, коли востаннє змережено римованими рядками білий аркуш паперу, тоді твоя вгада над ним, віршем, уже безсила. Тепер необхідно, щоб поезія жила, дихала, пульсувала потрібним і вагомим словом. У кожного поета є своє визначення поезії, але читач, як співбесідник, завжди присутній у кожному з них...

Переді мною вірші, що їх написали учень, студент, лікар, робітник та колгоспник. Тут класичні ямби і хореї, білий і вільний вірші і поезії, написані ще невмілою і неспівовою рукою початківця.

Про що ж ці твори? Про Батьківщину, далеку й близьку, єдину й неповторну, без якої немає життя і частя на землі.

Це сила землі моєї.
Вся державо.
І прапори на щоглах корабля.
Любов і смерть.
І невмируща слава.
Натхнення і поезія моя.
(А. Кримський, Кіровоградський район).
Багата я багатством Батьківщини,
Сталевим жаром доменних печей.
Живу життям великої родини,
І світять зорі з глибини ночей.
(Л. Попчук, Новоміргородський район).

І було б несправедливо не аключити в ці фрагменти рядків про рідну природу, поле, де минуло твоє дитинство, де вітер кличе тебе в неспокойну дорогу:

Я не встигаю надивитись
На цвіт вишневий і на зорі,
А вже високий клен,
Як витязь,
У білім молоці надворі.
(М. Черниш, Долинський район).
Вітер один лиш не спить
І все нолихає берізу,
Щоб та не журилась вночі.
(Н. Розторгуєва, Ульяновський район).

Звичайно, в поетичному доробку наших авторів чимало віршів про кохання, суворих і ніжних, пронизаних боєм розлуки і далекими споминами. Тут хотілося б назвати поезії О. Зборошенка (Устинівський район), С. Блохіної (Знам'янський район), Л. Мілютіна (Кіровоград) та багато інших.

На жаль, хороші задуми початківців нерідко терплять від елементарної невправності автора у віршванні. Молоді літератори

довільно порушують ритм, ламають розмір тощо. Неувага до слова призводить до того, що поети, збіднюючи свій лексикон, зовсім не звертають уваги на фонетику. Скажімо, як важко читатись такий рядок: «Нам, молодим, творить та дія!» Тут майже кожне слово кінчається на глухий приголосний, на такий же починається наступний рядок. Бідність художніх засобів, опитовість притаманні поезіям Л. Орла з Олександрії, О. Кучерявого з Бобринця, В. Неборачка з Кіровограда та інших...

Шановні колеги, давайте не будемо забувати про свого ядумливого, чутливого й дуже допитливого співбесідника — читача. Він наш не тільки добрий порадиш, а й строгий критик. Тож шліфуймо своє красне слово до сочячного блиску, гартуймо свою думку в горні нашої сучасності.

В. ЦИПІН,
член обласного лігоб'єднання.

...І РАЗОВИЙ ТАЛОН

«Дорога редакціє!

Звертаються до тебе деякі класники середньої школи № 30 м. Кіровограда із проханням відповісти на таке запитання. Недав-

но ми були свідками картини: контролер автобуса вимагав штраф у двох школярів, у яких не виялось талонів. Що робити в подібних ситуаціях? Чи мають учні право замість талона пред'являти учнівський квиток?»

Цей лист ми попросили прокоментувати заступника начальника обласного

автоупраздіння **В. Г. Хоменка.**

— Учні не мають права на безплатний проїзд в автобусах внутрішнього сполучення. Вони повинні мати місячний проїзний квиток вартістю 1 карбованець 50 копійок чи разовий талон, закомпостований при посадці в автобус.

Пасажир, у тому числі й учень, не має права сідати в автобус без талона. Згідно з установленими правилами такий пасажир підлягає штрафу в розмірі одного карбованця.

Учнівський квиток не дає права на безплатний проїзд в автобусі.

ЗАОЧНА ЛЕТУЧКА «МОЛОДОГО КОМУНАРА»

6. Що тобі не подобається в газеті? Чому?

7. Які молодіжні проблеми хвилюють тебе і твоїх ровесників? Можливо назріла потреба винести їх на сторінки «Молодого комунара»?

8. Чим повинна різнитись газета-79 від газети-78?

9. Кого ти вважаєш героєм нашого часу? Можеш підказати адресу такої людини?

10. Подобаються тобі наші суботні випуски чи ні?

11. Як часто дописуєш ти до «Молодого комунара»? Якщо рідко, то чому?

12. Чи можеш ти підказати адреси для відрядження журналістів «Молодого комунара» для цікавих кореспонденцій, нарисів, репортажів, фейлетонів?

13. Будь ласка, повідом про себе: твоя професія

рік народження

прізвище, ім'я, по батькові

Адреса:

(за бажанням можна повідомити лише прізвище і адресу)

Якщо для твоїх відповідей не вистачить місця в анкеті, то напиши нам окремого листа.

316050, Кіровоград-50, вул. Луначарського, 36. Редакція газети «Молодий комунар».

місце для марки

І знову вас запрошує кіровоградський магазин «Турист». Запрошує школярів, які збираються на ковзанку чи лижну прогулянку, запрошує досвідчених спортсменів. У магазині — широкий вибір товарів для всіх, хто займається зимовими видами спорту.

Фото В. ГРИБА.

СПОРТИВНА СІМ'Я: МАМА, ТАТО І Я

ГРИГОРІЯ Тимофійовича Яненка — апаратника цеху № 7 заводу чистих металів — добре знають не тільки як передового робітника, майстра своєї справи. Його ім'я відоме і широкій спортивній громадськості. Неодноразовий чемпіон заводу, міста, дворазовий чемпіон області з багатоборства ГПО, різносторонній спортсмен, Григорій Тимофійович ні дня не мислить без спорту. Завжди виходить на вулицю о 6-й годині ранку, і до початку робочої зміни його можна зустріти в міському парку або біля моря. Разом з дочкою, дев'ятикласницею СШ № 10 Зосю, бігають, роблять різні вправи, а потім розпашілі, щасливі повертаються додому, щоб почати новий трудовий день.

Зоя теж не уявляє своїх свят і буднів без спорту. Серйозно займається легкою атлетикою, вже має 3-й спортивний розряд, добре плаває, грає в теніс, займається іншими спортивними іграми. Бо вважає, що спорт — найнадійніший помічник у навчанні. І не безпідставно: Зоя — кругла відмінниця, встигає не тільки добре навчатися, а й з особливим задоволенням після школи спішить у ДЮСШ.

Не відстає від сестрички і татко другокласника СШ № 4 Наталочка. Другий рік відвідує секцію плавання.

Тренувалась старанно і цілеспрямовано і тренер А. І. Котенко перевів її до старшої групи, де дівчинка не поступається старшим.

Найбільш зайнята вдома людина — мама. Хоч і роблять всю домашню роботу разом, та в Лідії Захарівни, яка теж працює на заводі чистих металів, все ж справ дома досить багато. Але і вона старається не відстати у спорті: викроє годину-другу, щоб відвідати спортивну групу «Здоров'я» в заводському Палаці спорту. Склала всі нормативи комплексу ГПО і продовжує тренуватись. Щоб дарувати собі бацьорість.

У багатьох спортивних змаганнях брали участь фізкультурники сім'ї Яненка. Але мріє Григорій Тимофійович ще про одне:

— Хочеться помірятися силами у змаганнях типу «Мама, тато і я» — поєдинках спортивних сімей. Таких у нас в місті багато. Тому звертаюсь до міського комсомолу, спорткомітету: організуйте такі старты. Це буде найкращою пропагандою спорту, а нам — велика втіха. Бо цікаво. Бо хороше. Це ж — спорт, це — краса. І в міському спорткомітеті згодні — будуть такі старты.

С. ТИШКО,
плавильник Світловодського заводу чистих металів.

ДИТИНСТВО В КАЙДАНАХ

Промінь прожектори тривожно обмацує узбережжя скелястого острова. На вищій — гартовий. На фоні колючого дроту маячать силуети німецьких вівчарок.

Такий вигляд має південноафриканський острів Роббен, де знаходиться в'язниця для «особливо небезпечних» злочинців.

Він розташований за три кілометри від Кейптауна. В камерах цього каземату, прозваних «кам'яними мішками», мучаться люди, які насмілились виступити за рівноправність чорних з білими. Головний принцип південноафриканських властей простий: «Ти чорний — значить злочинець». Інколи «охоронці порядку» навіть не утрудняють

себе тим, щоб шукати приводу для арешту. Чорних кидають за ґрати часто-густо «для профілактики». І плывуть до острова Роббен баржі, на яких стоять закуті в кайдани стериги, жінки і навіть діти.

«Що тут такого?» — вигукне міністр юстиції, поліції та в'язниць ПАР Дж. Крюгер. Виступаючи недавно в парламенті, він прямо визнав: «Так, на острові Роббен є й діти». Расистський кат повідомив, що п'ятеро 15-річних хлопців відбувають там п'ятирічний строк. Є підлітки й трохи молодші: чотирнадцятирічного школя-

ра, наприклад, засудили також до п'яти років ув'язнення.

За офіційними даними південноафриканського інституту расових відносин, у листопаді минулого року із 714 чоловік, кинутих за ґрати на основі «законів про безпеку», 180 були школярами.

Переслідуючи дітей, расисти визнають тим самим, що вони бояться завтрашнього дня, бояться юних громадян країни, які з часом пред'являть катам рахунок за тисячі людей, замучених у таборі і в в'язницях.

А. ГОЛЯЄВ.
(ТАРС).

Редактор М. УСПАЛЕНКО.

Харківський інститут радіоелектроніки

ОГОЛОШУЄ НАБІР СЛУХАЧІВ
НА ЗАОЧНІ ПІДГОТОВЧІ КУРСИ НА 1978—1979 НАВЧАЛЬНИЙ РІК

На підготовчі курси приймаються працездатні молоді і учні 10-х класів.

Курси готують слухачів до вступних екзаменів з математики, фізики російської мови і літератури.

Підготовчі курси готують слухачів для вступу в інститут з таких спеціальностей: радіотехніка, багатоплановий електрозв'язок, електронні обчислювальні машини, прикладна математика, автоматизовані системи управління електронні прилади, конструювання і виробництво радіоапаратури, конструювання і виробництво електронно-обчислювальної апаратури.

Вступники на підготовчі курси поділяють документи: заяву на ім'я ректора з зазначенням спеціальності, форми навчання, місця роботи або навчання, стажу, національності, партійності, року народження;

поштовою квитанцією про грошовий переказ на розрахунковий рахунок № 141723 Держбанку м. Харкова.

Плата за навчання на заочному відділенні — 22 крб. 50 коп.

Адреса інституту: м. Харків-59, проспект Леніна, 14, підготовчі курси. Телефон 40-93-01.

Наша адреса і телефони

316050, ГСП Кіровоград-50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя—2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи—2-45-36, відділу військово-патрістичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ г. Кіровоград. Газета публікується на українській мові.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова, обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Глібки, 2.